

Dobos László:

BÜSZKE VAGYOK ARRA, HOGY JÁSZ VAGYOK
beszélgetés Csányi Sándorral

Itt ülök szemben Csányi Sándorral az OTP Rt elnök-vezérigazgatójával, a Jászság szülöttével. Nagyon szűkszavú az a curriculum vitae, ami a Ki kicsoda legutóbbi kiadásában olvasható Rólád. Szeretném ha a Jászsági Évkönyv olvasóinak szólna magadról, családi indíttatásodról, az életutad kezdetéről.

- Jászárokszálláson születtem 1953-ban, s az Április 4 úti általános iskolába jártam. Nem mondhatom azt, hogy nagyon jó anyagi körülmények között éltünk. Édesanyám a helyi háziipari szövetkezetben dolgozott, édesapám a helyi termelőszövetkezetben volt méhészt, mezőőr és különböző funkciókban. Nem éltünk azonban rosszul, nem kellett nélkülöznünk. Két testvérem, az öcsém meg a bátyám és a szüleim ma is Árokszálláson élnek.

Kik voltak a szomszédaitok, merre laktatok a községben?

- Tartósan, folyamatosan a Damjanich utcában, ami inkább a viszneki rész felé esik, a strandtól nem túl messzire. A szomszédok közül külön megemlítem a Szabó családot, ahol öt gyermek volt és gyerekkorom legjobb barátja, Szabó Jóska ebből a körből került ki. Édesapám méhészként nyaranta először Pest megye déli részébe, majd Nógrádba ment a méhekkal, így az én nyaralásom az volt, hogy amikor vége lett az iskolának, a barátokkal útra keltünk, s egy erdő közepén pár hetet letöltöttünk. Általában azt mondhatom, nagyon mozgalmas gyerekkorom volt, nagyon sok gyerek volt a környéken, rengeteget játszottunk, fociztunk. Jó szívvel emlékszem vissza ezekre az időkre.

Jó tanuló voltál?

- Nem voltam rossz tanuló, inkább így fogalmaznék. Mindig erős négyes voltam, általános iskolában nem ütöttem meg a jeles szintet. Az valahogy bennem volt akkor is, hogy energiával takarékosan kell bánni és annyit kell elhasználni belőle, amennyi az adott cél eléréséhez szükséges, ahhoz, hogy továbbtanuljak, hogy a szülők ne szidjanak. Ami megmaradt a gyerekkoromból, az az, hogy heti 5-6 könyvet kiolvastam, tehát a napi egy könyv megvolt. Ha statisztikát csinálnánk abból a korszakból, akkor a helyi könyvtárnak az egyik leggyakoribb látogatója alighanem én voltam.

Kik voltak a kedvenceid, kiktől olvastál?

- Ahogy az lenni szokott, az indiánregények, a Rákóczi féle szabadságharc, Fekete István. Később pedig - és ez megmaradt mindmáig - egyre nagyobb érdeklődéssel olvastam a távol-keleti, ázsiai témájú könyveket. Somersét Maugham például ma is a kedvenc írómnak mondható. Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy egy-két helyen, mint például Thaiföld fővárosában, Bangkokban az Oriental Hotelben, ahol ő rendszeresen megfordult, már két alkalommal is megszállhattam. Itt újra idézhettem és szembesülhettem az olvasmányélményeimmel. Ilyen szempontból kicsit sajnálom is a mai fiatalokat, kik alig olvasnak. Így az olvasásnak köszönhető élményt szinte nem ismerik, pedig egy film, vagy egy videofilm soha nem tudja pótolni az olvasást.

Tanáraid közül kikre emlékszel szívesen?

- Először is Faragó Jánosra, aki osztályfőnököm volt, és feleségére, Anci nénire. Visszagondolva Faragó Jánosra, emlékszem mit jelentett gyerekeknek a tanár, micsoda hatalom volt az én szememben. Nem is a rangjánál fogva, hanem éreztük, hogyan irányította az osztály életét. Azóta ahogy az ember fejlődött, tanult, ez a hatás egyre kisebbedett, de most is jószívvel emlékszem rá. A Faragó-családhoz külön is kötődtem, nemcsak mint diák, de mint "magánember" is, hiszen az iskolán kívül is jó kapcsolatban voltam velük. Például emlékszem Faragó Tamásra, a középső fiú lehetett, aki rendszeresen korrepetált engem oroszból teljesen önkéntesen és díjmentesen. Gyöngyösi Andor igazgató urat pedig azért említem, mert a matematika a

továbbtanulót végigkíséri egész életében, és igazából nagyon jó alapokat kaptam matematikából, és ez sokat jelentett a középiskolához.

A család két ágáról szólj valamit. Mindkét ágon jász vagy.

- Igen. Mindkét ágról jász vagyok. Nem tudok nagyon hosszan visszatekinteni. Ezen én már töprengtem, hogy mint egy családfa-kutató, fáradságot nem kímélve, mennyire tudok visszamenni a családfán. Édesanyám Ballagó családból származik, ők annak idején tanyán laktak, tehát gyerekfejjel emlékszem arra, hogy Ballagó István volt a nagyapám. Édesapám szüleire kevésbé emlékszem, ottani ágon nagyapámat nem is ismertem, és korán meghalt nagyanyám. Anyai ágon nagyszüleim tartósabban együtt éltek velünk. De hozzátartozik a dologhoz, hogy amikor tizennégy éves koromban elkerültem Jászárokszállásról, akkor nem izgatott ez a kérdés, hogy a családfa hogyan alakult. Azóta pedig "nehéz életem" volt, s mindig időhiányban éltem a mai napig.

Említetted, hogy már nagyon korán elkerültél otthonról. Kérlek, beszélj a tanulmányaidról.

- Ez nagyon érdekes dolog volt, mert igazából nehezen tudtam eldönteni, hogy hová menjek továbbtanulni. 1967-ben kezdtem a középiskolát, 1968-ban volt a gazdasági reform. 1967-ben már egyre több szó esett a közgazdaságról, pénzügyekről, ami azért addig meglehetősen szokatlan volt és talán egyrészt ennek tudható be, hogy elkezdtem érdeklődni a közgazdaság iránt. Másik része a dolognak, ami a mostani pozíciómban különösen érdekes, hogy távoli rokonom, Gyóni Lajos az OTP Lakásépítési és Hitelezési főosztályának volt a vezetője. Ő és az édesanyja Pesten laktak, rendszeresen nyaraltak nálunk, és Gyóni Lajos volt "a bankár" a mi szemünkben. Ami különös jelentőséget kapott, hogy egy doboz csokoládéval, egy doboz cukorral jött az édesanyjával és ez valami iszonyatos gazdagságot testesített meg. Mivel nekem egy hétvégén egy mozijegy, egy Tibi csoki jutott körülbelül, ehhez képest egy doboz csokit egyben látni egészen elképesztő volt.

Amikor elkezdtem azon gondolkodni, hogy hol tanuljak tovább, így esett a közgazdasági pályára a választásom. A Mester utcai, akkor még I. István Közgazdasági Szakközépiskolát az OTP külön támogatta. Így kerültem oda tanulni, Gyóni Lajoson keresztül és azért is, mert ott volt kollégium, mert egy albérletet nem tudtunk volna akkor kifizetni. Visszaemlékszem, hogy amikor 1992-ben kineveztek elnök-vezérigazgatónak az OTP-hez, találkoztam egy-két emberrel, akik a 60-as, 70-es években már itt voltak, amikor én középiskolás gyakornokként hétfőnként a II. és XX. kerületi OTP fiókba jártam.

Kollégistaként eléggé nehezen indult a pesti beilleszkedésem. Nem is a honvágyat mondanám, hanem vidékiesen beszéltem, nehezen birkóztam meg a késsel és a villával, szóval ezeregy dolog volt, ami "egy kis vidéki gyerek felkerül Pestre" című megpróbáltatások közé tartozott. Az első nap eltévedtem, s fogalmam sem volt, hogy merre járok a városban. Nagyon sok minden volt, amit utólag kellett nekem saját erőből felszedni. A tanulás sem igazán jól ment az első másfél évben. Sosem felejttem el, hogy második félévben 3,0 volt átlagom, s rosszul számolta ki a kollégiumi tanárom, Dragon Károly, 2,9-et számolt és így értesített ki. Mindig korábban jött meg a téli szünetben az értesítés, mint ahogy megkaptuk a bizonyítványt. Ez valami egészen szörnyű csapás volt a számomra, aki azért mindig négy fölött teljesített az általános iskolában. Akkor összeszorítottam a fogamat és elkezdtem tanulni. Van úgy, hogy az ember tudja, hogy ugyan csinálni kell valamit, de azért mindig van fontosabb: egy jó könyv, egy jó mozi. S akkor egyszerűen csak azt mondja: ez így nem mehet tovább! Ezután rohamosan jöttem felfelé, végül kitűnővel érettségiztem. Azért volt egy-két tantárgy, például az orosz, amivel megszenvedtem. A legrosszabb az volt, hogy voltak olyan hiányosságok, amelyek egy kis félszepséget keltettek az emberben, és ezeket előbb-utóbb le kellett gyűrni. És utóbb azt mondhatom, talán szerencsém is volt, mert ha ezek az akadályok nincsenek, akkor nem keményít meg ez a korszak, aminek aztán sok előnyét élveztem a későbbi életem során. Számtalanszor kerültem olyan szituációba, hogy igazán az ember nem számíthatott senkire, csak önmagára. Kaptam egy feladatot és annak teljesítésén múltott, hogy merre fordul a sorsom.

Kik segítettek? A barátok, vagy a szívósságod, az akaratérőd?

- Az úgy megmaradt bennem, akkor is meg most is, hogy amikor nehézségek jönnek, akkor "beindul az agyam" - nehéz ezt így megfogalmazni - akkor egészen más méretű teljesítményekre vagyok képes, mint egy köznapi szituációban. Sokszor mondja egy-két barátom, aki jobban ismer, hogy látszólag úgy tűnik mintha nem dolgoznám fel az eseményeket, pedig csak arról van szó, hogy kifelé nem reagálok le, és aztán váratlanul az ember eléri a megoldásokat. Szóval én is így vagyok, hogy nekiálltam, és az ember összeszorítja a fogát, vesz egy nagy levegőt és azt mondja, már pedig azért is megoldom. Az a tapasztalatom, hogy ha valaki hisz abban, hogy a problémákon túl tud jutni, akkor vérrel-veritékkel túl jut rajta. Csak a gyávák és a hitehagyottak azok, akik a nehézségek közepette megijednek.

Az egyetemi évekre is jellemző volt ez az akarat erő?

- A középiskola után főiskolára mentem, a Pénzügyi és Számviteli Főiskola ipar szakára. Ezután jártam a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem pénzügyi szakára. Azt a hátrányt, amivel Pestre indultam 1967-ben, 1971-re úgy ahogy legyűrtem és az ottani akadályokat viszonylag könnyebben vettem. Nem mondhatom azt, hogy nem voltak problémák, de nem úgy maradt meg bennem ez az időszak, mint a küzdés időszaka. Itt már kibújt belőlem az üzletember: komoly üzleteket bonyolítottam le étkezési jegyekkel, üres üvegekkel stb.

Erre az időre már úgy emlékszem, hogy megengedhettem magamnak a farmert, a dzsekit. A korábbiakhoz képest ez egy viszonylag könnyebb tanulási időszak volt, s egy könnyebb anyagi helyzet is. Akkor már nem éreztem magam hátrányban azokkal szemben, akik régen Pesten éltek és esetleg jobb körülmények között.

Mi volt az első munkahelyed?

- Az első munkahelyem 1974-ben az Adóhivatal volt - ami nem valami szimpatikus -, a mostani Adóhivatal elődje, a Bevételi Főigazgatóság. Itt az egész főváros területén különböző nehézipari, építőipari, könnyűipari cégek adóellenőrzését végeztem. S azt mondhatom így utólag, rendkívül szerencsés voltam, hogy így alakult és nem egy nagyvállalathoz kerültem be dolgozni, vagy egy minisztériumba, hanem egy olyan helyre, ahol évente legalább 10-12 vállalatot ismerhettem meg, azok vezetőit stb. Ez a munka több szempontból is nagyon előnyös volt. Egyrészt szakmailag rengeteget tanultam, különböző megoldásokkal próbálták már akkor is az adót "csalni", és én azt hiszem igazán mélyen belerágtam magam a pénzügyi és számviteli ismeretekbe. Ami azért előny, mert az agyam ma is úgy működik, hogy ha bármilyen döntést hozok, akkor a fejemben egy fénykép gyanánt megjelenik a bank mérlege és az, hogy mindez hogyan érinti a bank pozícióját. Ez egy óriási előny és az az érzésem, hogy aki igazán ezt nem látja át, az olyan mintha sötétbe lövöldözne. Igazán jó döntést akkor lehet hozni, ha ezt a bank helyzetét legjobban reprezentáló mérleg sorokat látja maga előtt és tudja, hogy ez a döntés mennyiben jó, vagy mennyiben rossz. Ez ilyen szempontból rendkívül előnyös volt.

A másik előnye, hogy rengeteg trükköt megismertem, amit ma is használok, amikor például egy anyagot átnézek. Mert nyilván a kolléga, ami jó, avval dicsekszik és ami rossz, azt próbálja elleplezni. Rengeteg cégünk van, melyeknek mérlegei, adatszolgáltatásai a kezembe kerülnek és kialakult az az érzékem, hogy az ember tudja, mik azok a kényes pontok, amit egy mérlegben meg kell nézni. Ami szintén nagyon fontos, mivel számos vállalatvezetőt, vezérigazgatót megismertem. Fejlődött a kapcsolatteremtési készségem. Az ember nem jön zavarba, ha egy ismeretlen helyen meg kell jelennie, tárgyalnia kell. Nem igazán technika ez, hanem ráérzés, hogy hogyan kell egy bizonyos embertípussal kapcsolatot teremteni, egy merevvel, egy lazával. Ez biztosan előnyömmre vált, mert úgy érzem, hogy viszonylag könnyen szót tudok érteni az emberekkel.

1979 végén a Pénzügyminisztérium titkárságára kerültem, s a bankokkal foglalkoztam, köztük az OTP-vel. Sosem felejttem el, hogy micsoda megtiszteltetés volt, hogy én jártam az OTP-be az ügyvezetőségi ülésre a Pénzügyminisztérium képviselőjeként és Szirmai Jenő, az akkori vezérigazgató, aki egy "hatalom" volt, partnerként kezelte. Nagy dolog volt számomra, hogy engem, a PM főelőadóját Szirmai Jenő, akinek jó kapcsolata volt a miniszterekkel, a

Politikai Bizottsági tagokkal, nem "öcsiként" kezelt, hanem meg lehetett vele beszélni dolgokat. Ő ma is itt dolgozik az OTP-nél, évente legalább kétszer találkozom vele és meghallgatom, hogyan látja a mai helyzetet. Volt egy kitérőm 1983-85 között, akkor a Mezőgazdasági Minisztérium erdőgazdasági és vadászati vonalának a pénzügyeivel foglalkoztam. Ez nagyon kellemes időszak volt, egész más típusú emberekkel ismerkedtem meg, itt szoktam rá a vadászatra, azóta is életemet kísérő hobbira. Amikor 1987. januárjával létrejött a kétszintű bankrendszer, elkezdődött a banki pályafutásom. Demján Sándor hívott a Magyar Hitelbankba, ahol főosztályvezető lettem. 1989-ben Lenk Géza hívott a Kereskedelmi Bankba vezérigazgató-helyettesnek, s 1992-ben pedig az OTP-hez kerültem elnök-vezérigazgatónak.

Voltak-e olyan mentoraid, akik szakmailag melletted álltak, akik ha kellett, súgtak, ha kellett, fogták a kezedet?

- Igazából nem voltak. Nem tudom, hogy ez jász mentalitás-e vagy sem, de elég konok voltam.

Rengeteg ember volt, akitől tanultam, de nem mondható, hogy tudnék egyes embereket ebben a szakmában, akik tartósan egyengették a pályafutásomat. Van egy barátom, aki horoszkóppal foglalkozik, s aki egyébként agrármérnök, vállalkozó, de a horoszkóp a kedvence. Ő mondta egyszer, amikor megnézte a horoszkópomat, hogy sikeres vagyok, mindent elérek, de mindenért meg kell küzdenem. Tényleg valóban ez a jellemző az egész pályafutásomra, hogy rengeteget tanultam az egyetemen, a főiskolán. Okleveles árszakértő és okleveles könyvszakértő is vagyok, pénzügyekből doktoráltam.

A 80-as években amikor befejeztem a tanulmányokat s elkezdtem dolgozni, akkor a Mester utcában ott maradtam nevelőtanárnak, nem kellett albérletet fizetnem, ott kaptam egy szobát, és kaptam egy kis fizetést is. Több neves ember nevelőtanára voltam: Lascsik Attiláé, aki most az ÁPV Rt vezérigazgatója, Nagy Zoltáné, aki korábban PM közigazgatási államtitkár volt, most pedig a Garancia Biztosító elnök-vezérigazgatója és még egy-két személyé, aki vitte valamire.

A Mester utcai háromemeletes épületben együtt volt az iskola, a kollégium is. Felkapcsoltam a folyosókon a villanyt és úgy tanultam, mentem a könyvvel a kezemben, mert ha leülök, azonnal elaludtam volna, olyan fáradt voltam. S anyagilag is jól jött - bár a szülők támogattak - de azért nem tudtak annyival segíteni, hogy a problémámat megoldják. A problémán elsősorban az első lakás megszerzését értem. Mindig volt a főállásom mellett három-négy mellékállásom, tanítottam stb. Tehát mindenért meg kellett küzdeni: az anyagiakért, a tudásért és a posztokért megint. Nem volt egy keresztapa, hanem dolgoztam. Nem is tülekedtem nagyon, mindig szerencsém volt, hogy valaki mindig felfigyelt rám, tehát nem egy ember kísért.

Egy külső szemlélő úgy vélné, hogy a bankszakma egy belterjes szakma. Kívülről bekerülni, gyökerek nélkül - keresztapa nélkül, hogy a Te kifejezésedet használjam - nem igazán egyszerű. Neked mégis sikerült, sőt a legnagyobb magyar bank élén állsz. Mi ennek a titka?

- Ezt nagyon nehéz lenne úgy megfogalmazni, hogy mi a titok. A bankszakma egy különös szakma, de azt nem mondanám, hogy belterjes. Be lehet ide kerülni, s lehet itt karriert csinálni, de nehezebben mint más területen. Kétségtelen, hogy nem ugyanaz egy bankban dolgozni, mint egy vállalatnál. Itt nagyon sok a rizikó és nagyon sok ember pénzét kockáztatja az, aki itt dönt. Itt nem arról van szó, hogy csinálok egy vállalkozást, aztán elbukom a pénzem vagy nem, vagy a bank pénzét elbukom. Itt tényleg arról van szó, hogy ahhoz az összeghez képest, amivel egy bank gazdálkodik, a saját tőkéje csak egy töredék. Ebből nyilvánvaló, hogy nagyobb felelősséget, egy sokkal szabályozottabb környezetet jelent és sokkal inkább nagyítóval nézik a tevékenységünket, mint a gazdaság bármely más területén. Az is igaz, hogy vannak a bankszakmánál nagy öregjei, akik sokszor a mentor szerepét is betöltik, s ilyen szempontból favorizálnak embereket. Énnekem, hogy sikerült betörni, azt igazából így utólag nehéz megmondani, valóban egy kicsit, ha visszagondolok, nekem is hihetetlennek tűnik, hogy mindenféle nevesebb támogató nélkül sikerült ezt a posztot elérnem.

Én - bár nem vagyok fatalista - mindig hittem a szerencsében, a szerencsémben meg abban, hogy számomra egyik vagy másik állás sosem volt egzisztenciális kérdés, tehát nem azon múltott anyagi értelemben, hogy el tudok-e menni nyaralni, tudok-e egy jó kocsiba ülni, hogy én azt a konkrét állást megtartom, vagy sem.

Mint mondtam, könyvszakértő is vagyok, 1982-87 között működött egy könyvszakértői szakcsoport, ahol elég sok ember dolgozott. Akkor volt az aranykorszak, gmk-k, szakcsoportok stb. Akkor én elég sikeres cégnek voltam a tulajdonosa, mellékállásban a vezetője is. Ebből az következett, hogy nekem nem kellett lavíroznom egyik munkahelyemen sem, hanem tudtam véleményt mondani és képviselni. Ha valaki konzekvens és azt látja az ember, hogy határozott véleménye van, magatartásában, döntésében egy következetes irányvonalat visz, az mindenképpen előbb-utóbb kivívja a tiszteletet és megbecsülést. Nos az én életutamra sem az a jellemző, hogy nézegettem volna, hogy a főnökeim éppen mit szeretnének hallani. Ebből következően voltak konfliktusaim, de hosszú távon ez mindenképpen egy nyerő magatartás lehet, és előbb-utóbb bármilyen munkahelyre kerültem, mindig eljutottam oda, hogy az adott munkahelyen az ázsíom felment és magával hozta és kikényszerítette a következő lépést. Ami még nagyon érdekes, hogy sohasem mentem el úgy munkahelyről, hogy nem éreztem jól magam. Sőt mindig egy kicsit sajnáltam is hogy elmegyek, holott jobb ajánlatot kaptam. S hozzáteszem, ahová megérkeztem, egy félév múlva már ott éreztem jól magam és nem hiányzott a másik. Tehát én azt gondolom, a viszonylag szívós és kiszámítható magatartás, ha átmenetileg vagy egyes embereknél hátrányt is jelent, de hosszú távon és általában mindenképpen kifizetődő, ha egy karriert akar az ember befutni.

Merre megy az OTP Bank Rt. tovább? Gondolok itt elsősorban az augusztusban lezárult privatizációra.

- Azt gondolom, és erre kell törekedni, hogy az OTP tartósan egy független bank maradjon. Így bárki bármit mondott az un. stratégiai befektetőkéről, (ezek alatt értem a nagy külföldi bankokat), azok ha a magyar bankoknál tulajdonrészt szereznek, akkor azt úgy kezelik, mint a helyi fiókjukat. S hozzáteszem, hogy ez végülis indokolt, mert néhány nagyobbik fiók esetleg komolyabb mérleg főösszeggel vagy eredménnyel rendelkezik, mint egy önálló magyar bank. Úgy gondolom az a bank, amely a magyar bankszektor egyharmadát képviseli és az egyetlen bank 1987, a kétszintű bankrendszer kialakulása óta, melynek piaci részesedése nem változott annak ellenére, hogy közben a Magyarországon működő 10 bank 42-re növekedett, ennek tartósan függetlennek kell maradni más bankoktól. Az a privatizációs koncepció, amely a magyar kormány döntése alapján megvalósult, s mely szerint az állam 25 % + egy szavazatot megtart, az összes többi pedig eladásra kerül úgy, hogy egy külföldi kézben nem lehet több mint 5 %, ez úgy gondolom jól szolgálja a bank érdekeit és a hosszú távú fejlődését tekintve, és én hiszek benne, hogy az ország érdekeit is. Én azt látom ma, hogy igazán a magyar bankrendszer fejlődését illetően nincs egy kiérlelt, jól megalapozott koncepció.

Azt gondolom, hogy egy ennél előbbre vivő vízióra lenne szükség. Szükség lenne Magyarországon egy-két nagybankra, ennek egyike mindenképpen az OTP kell hogy legyen. Ki kellene alakítani valami szabályozási környezetet, ahol Magyarország Kelet-Közép-Európa pénzügyi központjává válhatna, hiszen a svájci jólét, a klasszikus jólét döntően abból fakad, hogy ellátják ezt a szerepet. Erre mi is alkalmasak lennénk, hiszen politikailag stabil az ország, infrastrukturálisan sokkal fejlettebb mint a környezete és ugyanazok az összegek, amik Svájcban kerültek elhelyezésre a kelet-közép-európai országokból, jelentős része Magyarországon is elhelyezésre kerülhetne. Hát ehhez kellene egy nagyon jó off-shore törvény, mely megengedi off-shore bankok működését és valóban gyorsan be kellene fejezni az egész bankprivatizációt. Én úgy gondolom, ez egy húzó ágazata lehetne ebben a térségben a magyar gazdaságnak.

Az OTP abba az irányba megy, hogy ebben a régióban, tehát Kelet-Közép-Európában nem az egyik, hanem a legerősebb, legnevesebb bank legyen, s bízunk benne, hogy előbb-utóbb ezt a vezető szerepet nemcsak magyarországi bankfiókok révén, hanem a környező országokban lévő bankjainkon keresztül is demonstrálni tudjuk.

Tehát van egy expanziós terv?

- Van egy ilyen expanziós terv. S bár az OTP stabil, a tőke megfelelési mutatója a nemzetközi mértékkel mérve is jó, de a gondot az okozza, hogy jelentős technikai fejlesztésen megy keresztül az OTP számítástechnikai területen, jelentős építési beruházásaink is vannak és mindezek azt jelentik, hogy rengeteg forrásunkat lekötik, holott úgy gondolom, hogy igazán piacot szerezni és teret nyerni most lenne alkalmas időpont a környező országokban is. Úgy gondolom, egy ilyen dinamikusan növekvő banknál mindig kevés az az összeg, ami rendelkezésre áll a fejlesztésekre.

A makro összefüggések után valamilyen mikro összefüggéssel tudná-e szolgálni az olvasóknak. Arra gondolok, ha van egy kisbefektető, akinek van 100 ezer forintja, mit tudna neki tanácsolni egy sokat próbált bankár, mibe fektesse? Merre forduljon, mi iránt legyen bizalma?

- Nem akarom az interjút reklám céljaira felhasználni, de igazából azt kell hogy mondjam, hogy az OTP egyik nagy erőssége az, hogy a stabilitását senki se, a versenytársak sem tudják megkérdőjelezni. Először is azt mondanám, hogy csak olyan cégnél érdemes elhelyezni, aminek stabilitásáról abszolút meggyőződött és kezelje nagy-nagy óvatossággal azokat, akik hatalmas hozamokat ígérnek. Úgy szokták mondani, hogy akinek nagyon nagy szüksége van a pénzre az ígér sok kamatot. Akinek kevésbé van szüksége, azt kevesebbet. Nem az a jó kamat, ami papíron magas, hanem amit meg is kapunk, a betétes vagy a befektető.

Én úgy gondolom, hogy mi mindenféle szempontból meglehetősen jó szolgáltatással állunk rendelkezésre s ma már a betéti kamataink valóban piaciak. Elég sok befektetési alapunk, és befektetési jegyünk van, mely a piac felső régióba tartozó jövedelmet hoz. Ezenkívül amiről nem beszéltünk, hogy végső soron az OTP a ma 14.500 fős létszámával nemcsak egy bank, hanem az OTP ennél sokkal szélesebb kört reprezentál, hiszen több olyan cég van, amely az OTP 100 %-os, vagy többségi tulajdonában van. Összesen több mint 100 cégben van befektetésünk, 100 cégnél vagyunk tulajdonosok, s mintegy 10 az, amelyik teljesen a mi irányításunk alatt áll. Ilyen a Garancia Biztosító, vagy az Ingatlan Rt., ami ingatlan befektetésekben segít akár a lakást, akár a telket vásárlóknak, és természetesen vannak a különböző befektetési alap kezelők is.

Úgy gondolom, hogy ezek a cégek bárkinek tudják biztosítani, hogy a kedvére való befektetési formákat megtalálja.

Ismert Rólad és az OTP Rt-ről is, hogy nagy mecénások vagytok. Milyen elvek szabályozzák a mecénatúrát? Mi az, amivel nemes és hasznos célokat támogattok?

- Ez egy elég nehéz ügy, mert mindig, de főleg most sokkal több az igény, mint ami pénz rendelkezésre áll. Ahogy szorul vissza a költségvetési támogatás az egészségügy, a kulturális és sport szférából, úgy jelenik meg mindez a bankoknál. Ezért lehet mondani, hogy a többi bank szinte tönkrement, vagy konszolidálásra szorul, nincs miből szponzorálnia, tehát ugrásszerűen nőtt meg az igény. Kialakult a finanszírozásunk egyik ága: a sport, amit nem is emberbaráti megfontolásból üzünk, hanem valóban reklám. Az OTP Sport SE sportolói, ma Magyarországon az olimpiai sportágakat tekintve a második legeredményesebb sportegyesület a Honvéd után, s ilyen szempontból a költségvetésben a második legnagyobb támogatást is kapja. Úgy gondolom, hogy ezzel az Egyesület létrehozásával olyan sajtó-és televíziós nyilvánosságot kapott az OTP, hogyha meg kellett volna vennünk, akkor jelentősen drágább lett volna, tehát ez az egyik oldala a dolognak. A másik oldala, hogy próbálunk olyan kulturális alkotásokat mértékkel támogatni, amelyik úgy gondoljuk, hogy elősegítik a tehetséges alkotók - kizárólag a pénzühiány miatt - ne kényszerüljenek hallgatásra. Film, színmű vagy történetesen a Radnóti Színház támogatása. Végül van az igazi mecénatúra, ami számomra talán a legmegrázóbb, amikor olyan leveleket kapok, hogy egy kisgyerek élete azon múlik, hogy egy operációt végre tudnak rajta hajtani, vagy sem. Legutóbb az Objektív című adásban láttuk, hogy milyen iszonyatos fájdalmakat élnek át a megégett kisgyerekek, s egyedül ez erre szakosodott Szent János

Kórháznak nincs egy homokágya, ami a fájdalmat enyhítené. Ezek mind olyan dolgok, amiken próbálunk segíteni. Nagyon jól tudom, hogy ez nem a bank dolga lenne, pl. hogy különböző egészségügyi felszereléseket vásároljon, operációkat finanszírozzon, de azért azt gondolom, hogy nem sok bank van ma Magyarországon, amely ezt megengedheti. Ha már a költségvetés, reméljük csak átmenetileg ilyen helyzetben van, nálunk pedig a forrás ha szűkösen is, de rendelkezésre áll, akkor ezek az egyedi esetek is nagyon hatékonyak lehetnek, jól szolgálják a közérdeket. Igazából én arra gondolok, hogy a mi feladatunk az az, hogy ha össze kellene foglalni, hogy a sportban, reklám célkitűzésekben az élsport, egyébként pedig a tömegsport támogatása. Ezt szolgálja évek óta az OTP Diáktriatlon, ahol több ezer diák szerez élményeket és tapasztalatokat. Segítenünk kell a kulturális szféra jelenlegi helyzetét és szintén jóléti, jószolgálati küldetés valóban az egészségügyi ellátás segítése. Valahogy ezekben a szívet facsaró esetekben oda kell állni és segíteni. Ezzel életet lehet megmenteni és szenvedéseken lehet könnyíteni.

Politizálsz?

- Nem nagyon politizálok. Mondhatnám úgy, hogy igazán nem politizálok. Én azt hiszem, elég kiszámítható vagyok, ezért jó kapcsolatom volt az előző kormánnyal is és annak ellenére, hogy szinte 100 %-os állami tulajdonban voltunk - ezt mindig elmondom - az OTP-re sohasem sikerült olyan döntést kényszeríteni, ami a bank érdekeivel ellentétes volna. Elmondhatom azt is, hogy jó kapcsolatban vagyok a jelenlegi kormánnyal is, akik úgy érzem, értékelik, hogy az OTP stabilitása biztos szigetet jelent a bankszférában. Azzal, hogy mi nem kerültünk olyan helyzetbe, mint más bankok, jelentősen könnyítjük a magyar bankszféra rendbetételére tett erőfeszítéseket. A másik oldala a dolognak persze, attól, hogy az ember nem aktívan politizál, - s talán nem lenne ildomos ebben a pozícióban - még nem jelenti azt, hogy bizonyos politikai mozgásokról, személyi döntésekről nincs saját véleménye és nem tartoznak baráti körébe vezető politikusok több pártból is.

Milyen a napi munkarended?

- A hetem, s ezen belül egy napom úgy néz ki, hogy reggel általában 6 óra körül kelek, 7-8 óra között bent vagyok a bankban és minden nap 11 és éjfél között érek haza. Ez azt jelenti, hogy este 8-ig bent vagyok és utána van egy találkozó, vagy egy vacsora. Ez így megy hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön, a péntek változó. Arra törekszem, hogy péntek délutántól hétfő reggelig semmiféle hivatalos programom ne legyen, és ezt az esetek 90 %-ában be is tartom. Ezt nagyon drasztikus elhatározással viszem keresztül, olykor felségsértésbe megy át a dolog, mert nem vagyok hajlandó szombat-vasárnap se egy fogadáson, se egy találkozón résztvenni. Nekem ez a két és fél nap tökéletesen elég ahhoz, hogy kipihenjem magam, és ne gondoljak a mindig következő négy-öt nap hajtásra. Szeretek elutazni Pestről, valami más levegőre, mint amit a megszokott környezet jelent.

Van hétvégi házatok?

- Nincs. Vehettem volna, de sok barátom, ismerősöm van szerte az országban, és sohasem az a gond, hogy hová menjek, hanem hogy ne legyen megbántódás abból, ahová nem jutok el. Nagyon szeretem a barátokat. Van egy párfős baráti kör, akikkel rendszeresen együtt vagyunk, és van egy tágabb haveri kör, akikkel szintén szeretek kikapcsolódni.

És a nagy szerelem, az olvasás?

- Az olvasásra sokkal kevesebb az időm. Reggel végiglapozom a napilapokat, és a sajtószemlét. A szemle arra jó, hogy reggel az ember átfutja és ha valami kritikusat lát azonnal megnézze, de arra, hogy igazán információt adjon, arra nem jó. Áttekintem még a Washington Postot és az Economistot. Nem azt mondom, hogy nem olvasok könyveket, de a havi 1-2 könyv egy nyugodt hétvégén, vagy nyaranta kerül a kezembe. A hétvégeimet egyébként zömmel a két fiammal töltöm, akik nagyon is igényt tartanak erre. Az egyik 16 éves, a másik 10 éves. Mindkettő szinte minden hétvégi programban velem tart. A nagyobbik néha leválik, mert ma már vannak neki fontosabb dolgai, mint a papával lenni, de a kisebbik állandóan velem van.

Tudom, hogy jáász mivoltodat számon tartod, és becsben tartod. Mit jelent számodra ez a kötődés, a gyökerek?

- Érdekes ez a dolog, amikor gyerek voltam, akkor mindig hegyekbe, az erdőbe vágytam és untam az Alföldet. Most, ahogy öregszem, (maholnap 42 éves leszek), egyre inkább számon tartom, hogy jáász vagyok. Ha a Jáászgról megjelenik egy hír, nagy érdeklődéssel olvasom. Szóval jobban tudatosul bennem, mint húszéves koromban. Amire vittem, abban mindenképpen segítséget adott az a jáász mentalitás, ami jelent egyfajta keménységet, egyfajta makacsságot. Ha van három féle akadály, attól még az ember a célt nem adja fel. Nem feltétlenül gondolom én, hogy ezeket az akadályokat át kell ugrani, és összetörni magam rajtuk. Van amikor az akadályok mellett szépen elmentem és sértetlenül a célhoz értem. Ezeket nem lehet megtanulni, hogy határozott vagyok, nem csüggedek el, meg azért ha kell cselet is vetek, ha kell visszavonulok, hogy utána kettőt előrelepjek, ez az emberbe beleszületik. Azt gondolom, ez a fajta jáász talpraesettség, s átlátása a dolgoknak, sokat segített abban, hogy én boldogultam és ilyen szempontból egyre büszkébb is vagyok arra, hogy jáász vagyok.

Mi kapcsol az otthoni ügyekhez, a Jáászgrához?

- Szülők, testvérek otthon laknak. Viszonylag elég gyakran haza is járok, figyelemmel kísérem a jáászgrai ügyeket. Ebbe beleértem, hogyan változik az infrastruktúra, miként alakul egyes onnét elszármazott emberek sorsa, és ez egy új dolog. 10 évvel ezelőtt, ha találkoztam valakivel, akiről kiderült, hogy jáászgrai, erről sokat nem beszéltünk. Ma, ha találkozom különböző helyeken egy-egy emberrel, akiről kiderül, hogy jáász - sokszor nem is kell hogy jáász legyen, csak Jáász-Nagykun-Szolnok megyei - akkor azt majdnem hogy szövetségesként kezelem. Pedig az adott esetben nincs is közös ügyünk, de számomra más megítélés alá esik.

Én azt gondolom, hogy minden népcsoportnak megvannak a maga jegyei, amiktől az népcsoporttá válik, tehát megkülönböztethető a másiktól. Az előbb említett jegyek: a keménység, makacsság, kitartás, céltudatosság - voltak olyan ügyeim, amikkel visszavonultam évekig, de egy percig sem gondoltam, hogy visszavonultam, csak vártam a megfelelő alkalmat! - nos ezek az értékek a jáász etnikum alaptulajdonságai.

Úgy tudom, ezt a kapcsolódást a Jáászgrához, illetve az elszármazottakhoz kimutattad azzal, hogy tagja vagy a Jáászok Egyesületének, és elnöke vagy "A Jáászgráért" Alapítvány kuratóriumának, támogatója a Jáászgrai Évkönyv megjelentetésének. Ezek olyan köztisztviselések, amikkel kifejezted a tájhoz való kötődésedet.

- Sokat gondolkodtam azon az elmúlt időszakban, hogy Jáászárokszállást nagyon jól ismerem, Berényt is, de van egy-két olyan jáász falu, ahol jártam, de igazából nem gyakran. Most lettem igazán kíváncsi a Jáászgrára középkorú fejjel és elhatároztam, hogy a Jáászgrát tüzetesebben megismerem. Ebben a pozícióban, ami lehetőségem van és ami a bank érdekeivel összeegyeztethető, kötelességem felhasználni, hogy ez a térség, a Jáászgr jobban fejlődjön. Ebben nagyon sok minden van, ami banki eszközökkel tehető, és sok minden ami a Jáászok Egyesületén vagy az alapítványon keresztül érhető el. Fontosnak tartom, hogy azok a valóban jó kezdeményezések, melyek a mi Jáászgránk jellegét megőrzik, ösztönzést kapjanak, ideértve a tehetséges művészek, fiatalok illetve a Jáászgrai Évkönyv támogatását is.

Köszönöm a beszélgetést.